Холи Уеб

Кученце беглец

Илюстрации Софи Уилямс



Издателство „Фют“

На Рози

Max the Missing Puppy
© Holly Webb, 2008
© Illustrations Sophy Williams, 2008
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кученце беглец
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-304-8

Първа глава



Моли отвори нетърпеливо портата и я задържа, докато родителите ѝ я настигнат.

– Тук е! – извика тя. – Номер четирийсет и две!

Беше сигурна, че чува скимтене и джафкане откъм къщата. Нямаше търпение час по-скоро да влезе вътре.

Най-после родителите ѝ дойдоха.

– Хайде, натисни звънеца! – подкани я баща ѝ.

Звънецът пропя в къщата и мигом последва експлозия от гърлен лай. После се чу топуркане на лапи, драскане на нокти и нещо, което се блъска във вратата. Моли подскочи изненадано.

– Джаксън, марш оттук! Как да отворя вратата, като стоиш пред нея? – гласът не звучеше сърдито, по-скоро издаваше, че човекът едва се сдържа да не се разсмее. – Ама и останалите не ми помагате!

Към гърления лай се присъединиха множество развълнувани, скимтящи гласчета. Вратата се отвори и на прага се показа дружелюбна жена, която се опитваше да задържи напиращите черно-бели кутрета, които се мъчеха да се промъкнат между краката ѝ. До нея седеше огромно сиво куче с рунтава козина.

– Добре, че сте затворили портата! Кученцата са малко превъзбудени и все се опитват да се измъкнат и да изследват наоколо. Аз съм Сали Хюз, разговаряхме по телефона. Заповядайте!



– Аз съм Джеймс Мартин – представи се бащата на Моли и ловко хвана едно кученце, което успя да прескочи крака на мисис Хюз. – Говорили сте със съпругата ми, Клеър, а това е дъщеря ни, Моли. Луда е по кучета!

Последваха развълнуваните кутрета в къщата. Моли не можеше да отлепи очи от тях. Мисис Хюз беше казала на майка ѝ, че има шест кутрета, но тя не можеше да повярва, че са само толкова. Имаше чувството, че са поне двойно повече!

Мисис Хюз ги покани в кухнята и сложи чайника на котлона. В ъгъла, на удобна възглавница, спеше друго внушително куче. Моли можеше да се закълне, че го чу как изскимтя, когато кученцетата се втурнаха в кухнята и се покатериха отгоре му.

Мисис Хюз се усмихна.

– Горката Силки! Струва ми се, че вече с нетърпение чака кученцата да се задомят. Тя е прекрасна майка, но те просто изпиват силиците ѝ.

Мисис Хюз сложи чашки за кафе пред майка ѝ и баща ѝ, а на Моли наля сок.

Моли отпиваше от чашата си, приседнала на ръба на стола. Много ѝ се искаше да поиграе с кученцата, които не спираха да се катерят по майка си.

Мисис Хюз забеляза копнежа в очите ѝ и се усмихна широко.

– Върви да поиграеш с тях! Само внимавай с Джаксън, бащата на кутретата. Много е дружелюбен, но е огромен и ако реши да се включи в играта, може да те събори, без да иска!

Моли коленичи на пода и кученцата я изгледаха с интерес. Най-смелото запристъпва бавно към нея, помахвайки леко с опашчица. Момиченцето протегна ръка с надежда и то я побутна с мекота си главичка, после отскочи назад. Изглеждаше така, сякаш се киска!

– Мисис Хюз? – обърна се Моли. – Защо кученцата не приличат на Джаксън и Силки? Имат къса козинка в черно и бяло,

а родителите им са сиви.

– Така е при староанглийските овчарки[1] – обясни мисис Хюз. – Раждат се с къса, остра черно-бяла козина, която впоследствие израства и изсветлява.

Баща ѝ гледаше замислено Силки и лъскавата ѝ гладка козина, която се стелеше върху леглото.

– Доста разресване ще падне.

Мисис Хюз кимна сериозно.

– Да, така е. Трябва да се грижите козината да е винаги чиста и да няма рани или кожни раздразнения отдолу. Освен това им е нужна *много* физическа активност. Староанглийските овчарки са сериозен ангажимент. Разбира се, всяко куче иска грижи, но при тези усилията са доста големи.

Моли погледна родителите си. Звучеше малко стряскащо, но тя въпреки всичко искаше да вземе едно от кученцата!

Майка ѝ беше скептична.

[1] *Породата е известна още и като бобтейл (бел. прев.).*

– Може би идеята не е много добра... Досега не сме имали куче. Може би трябва да започнем с някоя по-дребна порода...

Смелото кученце с бяла муцунка, сладки черни ушички и черно пиратско петно на едното око отново се примъкна до Моли. Този път даже подскочи, сложи лапички на крака ѝ и бързо я близна.

Моли ахна от удоволствие. Но играта с кученцата не ѝ пречеше да слуша майка си.

– Мамо, работата не ме притеснява – каза тя сериозно.



В това време дотича още едно кученце със същия сладурски пиратски вид и скочи в скута ѝ. После седна с изплезен език, явно много доволно от себе си.

Мисис Хюз се усмихна.

– Разбира се, не е само работа. Тези кучета са много любвеобилни и игриви и обичат децата. Дъщеря ви ще си има приятел за цял живот – жената приклекна до Моли. – Тези двамата са момченца. Истински вагабонти и любопитковци. Момиченцата са по-кротички.

След като братчетата им потвърдиха, че това момиче не е страшно, останалите кутрета също се приближиха и се сбутаха, за да бъдат погалени. След миг Моли беше покрита с мърдащо одеяло от черно-бяла козина. Забеляза, че Силки я наблюдава с голямото си тъмно око, надничащо под възхитителния ѝ дълъг бретон. Голямото куче въздъхна доволно, че най-после кутретата са намерили върху кого друг да се катерят.

Родителите на Моли си говореха тихичко. Тя се опитваше да ги чуе, но кученцата я ближеха по ушите и нищо не успяваше да долови. О, как се надяваше мама и тате да не размислят! Когато зърнаха обявата в местния вестник „Продават се кученца“ и видяха, че къщата се намира само на половин час път с кола, всичко изглеждаше идеално. Цяла вечност се бе старала да ги убеди, че е достатъчно голяма, за да има куче. Откога повтаряха: „Когато пораснеш!“. Моли имаше чувството, че ако се наложи да чака още, няма да може да го понесе. Тези кутрета бяха прекрасни, а Джаксън и Силки – просто великолепни. Моли вече си представяше как всеки ден след училище тича по плажа, а до нея се носи огромно куче със сребриста козина, досущ като Джаксън.

Най-сетне баща ѝ се приближи и приседна до нея. Моли и кутретата го погледнаха сериозно. После едно от немирните момченца побутна ръката му с главичка и впери в него искрящите си тъмни очички.



Баща ѝ го вдигна и се усмихна на Моли:

– Е, значи смяташ, че можеш да осигуриш достатъчно разходки на някой от тези малки немирници?

– Значи сте съгласни? – грейна Моли. – Може ли да си вземем кученце?

Тя прегърна другото кутренце, което се опитваше да се мушне под пуловера ѝ.

– Да. Но ти ще се грижиш за него, Моли. И не забравяй, че то няма да остане дълго такова мъничко – скоро ще стане грамадно куче като Силки и Джаксън – баща ѝ погъделичка кученцето и то радостно зашава. После се огледа. – Остава само да изберем едно...

Едно!

Моли знаеше, че трябва да е на седмото

небе от щастие, защото ще си има кученце, но дори не предполагаше колко трудно ще бъде да си избере едно от всичките. Кутренцата бяха толкова сладки, че искаше да вземе у дома всички! Как да избере едно и да остави другите?

Двете палави момченца бяха захапали една гумена играчка, дърпаха я и ръмжаха. Боричкането им изглеждаше още по-забавно, защото много си приличаха: бяха еднакво големи, с почти еднакви шарки. Единствената забележима разлика бе тъмното петно, което красеше лявото око на едното и дясното – на другото. Седнали едно до друго, те изглеждаха като огледални образи.

– Тези двете май много ти харесват, нали, Моли? – обади се майка ѝ, като ги гледаше и се смееше. Едното кутре се бе отдалечило, а братчето му още се търкаляше, стиснало здраво играчката. – Да вземем едното момченце?

– О, да, много са сладки! Само че и двете

са прекрасни, мамо, как ще изберем? – Моли подаде пръстчета на кутретата и те веднага ги близнаха. Тя ги почеса зад ушичките и ги гушна в скута си. – Не може ли...?

– Само едно, Моли! – твърдо каза майка ѝ. – Предостатъчно грижи ще имаме и с едно.

Баща ѝ също кимна и Моли въздъхна.

Кученцето с петното на дясното око се свлече от коляното ѝ и отиде при сестричките си, които се редуваха да висят на ушите на майка си.

Братчето му го погледа, погледа, после се обърна с очарователно полуизплезен език към Моли. Тя се засмя.

– Е, добре! – рече тя, като го вдигна и го гушна. – Може ли да вземем това? Много е дружелюбен и мил.

Майка ѝ се наведе и го погали.

– Възхитителен е. Как ще го кръстим?

Моли погледна замислено кутренцето, което отпусна главичка на рамото ѝ.

– Какво ще кажете за Макс?

Втора глава



След седмица Моли и родителите ѝ взеха Макс у дома. Вече беше на осем седмици и можеше да се отдели от майка си. Две от сестричките му също отидоха в новите си домове, а мисис Хюз беше сигурна, че и останалите скоро ще си намерят стопани.

На Моли още ѝ се искаше да вземат и братчето му. Двамата бяха невероятен тандем и ѝ беше много мъчно, че трябва да ги раздели. В този миг обаче Макс забеляза